

David Drahonínský: Na obě bych mohl mít!

Stačilo by trochu upravit pravidla a klidně by mohl za čtyři roky v Londýně ještě před Paralympiádou zvládnout olympijské hry. Že se vám to zdá nadnesené? Kdepak. David Drahonínský už dnes v lukostřelbě konkuruje nepostiženým sportovcům.

Před dvěma lety o tom přesvědčil všechny. Porazil kompletní českou špičku a vyhrál republikové mistrovství. V profesionálním sportu něco nevídaného! „Ale oni nejsou žádní profíci,“ tvrdí šestadvacetiletý lukostřelec. „Není to jako ve fotbale nebo hokeji. Tohle jsou to lidi, kteří si jdou zastřílet po práci.“

Možnost vyrovnat se střelcům bez jakéhokoli postižení však pro Drahonínského představuje obrovskou motivaci. „Mám handicap a když na závodech porazím zdravého, moc to pro mě znamená,“ říká mistr světa v soutěži týmů kategorie ARW1.

„Dřel jsem víc, abych si dokázal, že i když jsem na vozíku, dokážu být stejně dobrý. A to vítězství na republice se zdravými? Nechci říci, že je to cennější než zlato z Paralympiády, ale minimálně na stejné rovině.“

K luku pomohla angína

K tomu, aby se střelecké umění předvedlo mezi nepostiženými i na Olympiádě, je nutná maličkost. Aby byl povolen i typ luku, díky němuž Drahonínský trefuje desítky. „Kladkový luk, z kterého střílím já, není v programu,“ vysvětluje. „Ale třeba ho zařadí, protože by to i pro diváky bylo zajímavé. A potom bych určitě bojoval na dvou metách. Proč ne? Myslím, že bych na to mohl mít.“

V lukostřelbě patří mezi absolutní špičku. Přitom se ke své disciplíně dostal úplnou náhodou. Moc nechybělo a válčil by o medaile v atletice. „Ještě na střední škole jsem měl odjet na atletický kemp. Jenomže jsem dostal angínu a zůstal doma,“ usmívá se. Když se uzdravil, zaúřadovala další náhoda. Ale už ta lukostřelecká. „Sice jsem byl tehdy v lázních, ale zastavil jsem se ve škole, kde zrovna dělali prezentaci lukostřelby,“ vypráví Drahonínský.

Jedna zkouška stačila k tomu, aby u luku už zůstal. „Bylo to na podzim 2001, za rok jsem dostal kladkový luk a za další jsem jel na první mistrovství světa, kde jsem skončil předposlední,“ shrnuje.

Aby těch náhod nebylo málo, přišla do třetice další. I když skrytá za zklamání. „Dělal jsem závodně taky boccii a měl jet na světový šampionát,“ pokračuje Drahonínský. „Jenomže změnili klasifikaci. A týden před odletem na soustředění mi zdravotníci specialisté, tedy klasifikátoři oznámili, že nemůžu jet, protože moje postižení je menší, než předepisují pravidla, takže se nevejdu do kategorie BC4.“

Vyškrtnutí z nominace boccii jej dost vzalo. Dva roky tvrdé tréninkové práce byly k ničemu. Teprve poté se tedy začal lukostřelbě naplno. „Pořád jsem se zlepšoval, a díky tomu mě to bavilo,“ říká. „Před úrazem jsem z luku nikdy nestřílel. Dělal jsem úplně jiné sporty.“

Jako Robin Hood

Moc dlouho netrvalo, aby trefil přesně střed terče. Vlastně to dokázal hned při prvních trénincích. „To bylo z nějakých patnácti metrů,“ vzpomíná. „Ale to byl jeden šíp ze sta.“ A nezůstalo jen u desítky. Kdyby se rozhodl pustit se do castingu na některý z historických filmů, nebyl by bez šance. Spíš naopak.

Trefit šíp do šípu jako zbojník Robin Hood se nepodaří každému. „Na padesát metrů jsem si takhle zničil šíp,“ tvrdí bez známky nadšení. Takový efektní výkon diváci ocení, ale jde o drahou zábavu. „Máte po šípu, který stojí tisícovku,“ vysvětluje. A navíc si nepolepšíte ani bodově. Dokonalá trefa se nepočítá dvojnásobně. „Není za to žádný bonus,“ říká. „Ale když jsme u toho, viděl jsem jednoho Brazilce, který to takhle trefil ze sedmdesáti metrů,“ dodává uznale.

Z ohromné vzdálenosti přesně zacílit na desítku stojí hodně dřiny. Hodiny tréninku a soustředění. „Musíte se dobře naučit techniku a nastřílet velké množství šípů právě tou správnou technikou.“ Stále se opakující drill ovšem není pro Drahonínského ničím neobvyklým.

Ještě před nehodou se věnoval bojovému umění, korejskému taekwondu. A potřebujete více než tisíc opakování, než si správně zažijete techniku. Ideální základ pro lukostřelbu. „Ze začátku jsem měl sedm bodů na šíp, teď i devět a půl bodů. Lepší se to,“ libuje si. „Ale někdy je to dost náročné.“

Aby byla rána dokonalá, musí se závodník pečlivě koncentrovat. Být absolutní klidšas. „No, já jsem ve znamení býka. Jsem hodně splachovací, ale nezapomínám. A když už mě něco hodně vytočí, tak to tomu člověku dám znát,“ připouští. V závodech však musejí veškeré emoce stranou. „Kdybych vzal luk a hodil ho na zem, tak je šedesát tisíc v háji,“ směje se. „Sponzorů tolik nemám, abych si mohl dovolit lámat luky na každé soutěži.“

A znovu jsme u taekwonda. Nejen drillu techniky, ale také sebekontroly se člověk naučí. I když s tím Drahonínský úplně nesouhlasí. „Já jsem klidný asi proto, že se držím hesla, že když nejde o život, tak jde o prdlačku,“ říká.

Vozík mě nezlomil

Moc dobře ví, co to tvrzení znamená. Vážné zranění mu změnilo svět, změnilo pohled na život. „Stalo se to po jednom tréninku taekwonda,“ vypráví. „Přišel jsem domů a byl jsem unavený. Tak jsem si šel lehnout.“ A druhý den se probрал v nemocnici. Nejdřív si myslel, že to je jen sen. Nebyl. „Z nosu mi vedla trubka, kterou jsem dýchal. Všude visely nějaký hadičky, všude lítali doktoři,“ říká. „Až pak jsem pochopil, že to není sen, ale realita. Byl to nejhorší den v životě.“

Do nemocnice jej neodvezli kvůli následkům zranění při tréninku. Ani z velkého vyčerpání. „Já byl náměsíčný. Spadl jsem ze třetího patra z balkonu. A zlomil jsem se,“ vysvětluje. „To se prostě stává, jsou na tom lidi hůř,“ dodává. To nejhorší období má za sebou, překonal to. Ani úraz mu nevzal zápal a chuť něco dokázat.

Studuje na Metropolitní univerzitě v Praze, obor mezinárodní vztahy a evropská studia. A právě dodělává bakalářský ročník. Po Pekingu by měl složit státnice. „Na to jsem zvědavý,“ usměje se. „Trochu jsem školu zanedbal. Víím, že je to nezodpovědné, ale na paralympiádu nejedí každý rok.“

Lukostřelbu pilně trénuje. Ovšem není to jediný sport, kterému propadl. Doplnkově hraje florbal a kvadragby. Ragby pro vozíčkáře je pořádně akční sport. „Trénujeme na Hagiboru a řeknu vám, je to maso,“ směje se. „Ne že by si tím člověk vybil agresivitu. Nejde o to, někomu ublížit. Ale je tam kontakt, což je skvělý. A hlavně mám rád týmové sporty.“

Vozík jej nezlomil. Dokáže fungovat sám a ještě sbírá sportovní i studijní úspěchy. „Ale to je díky rodině, která mi pomohla, a také za mnohé vděčím několika dalším lidem“ zdůrazňuje Drahonínský.

NEJ DAVIDA DRAHONÍNSKÉHO

Střelec

„No já doufám, že nejlepší střelec po Pekingu v kategorii ARW1 bude David Drahonínský“ říká. „Kdybych tomu nevěřil, nemělo by smysl věnovat lukostřelbě tolik času“.

Uznávaná osobnost

„Vážím si své rodiny, tu obdivuju. Mámu, tátu, bráchu, ségru. Bez nich bych skončil na hnoji. Také mi hodně pomáhá pan ing. Karel Malý a lidi z federace Spastic Handicap.“

Film

„Butterfly effect, Nezvratný osud, to jsou moje filmy číslo jedna. Viděl jsem to mockrát, a můžu se na to dívat pořád.“

Adrenalin

„Řítit se na handbiku z nějakého kopce. Jednou jsem to zkusil. Byl jsem v Novém Městě nad Metují na soukromém tréninku, vyjel jsem do brutálního kopce, tři čtyři kilometry. A pak pěkně zpátky šupem do města. A to bylo něco super. Jen jsem sledoval tacháč, jak to stoupá a stoupá. A když jsem předjížděl škodovku stovvacítku, tak jsem začal brzdit. Přece jen to už bylo ve městě a byla tam cedule.“

Problémový školní předmět

„Asi čeština. Já jsem totiž slabý dislektik. Ze mě si dělali srandu, že nepíšu háčky a čárky. A až v osmé třídě zjistili proč. Naštěstí prý díky tomu, že mám vysoké IQ a fotografickou paměť, tak jsem to zvládl. Z diktátu jsem měl sice vždycky kule, ale ostatní jsem měl slušné. Vytáhl jsem to vždycky na trojku.“